

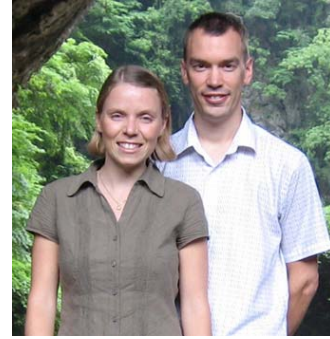
Longzhou, Guangxi, Kina
21 maj, 2009

tomas.stenback@gmail.com, rachel.stenback@gmail.com

Kinesiskt telefonnr: +86-771-8831030

Vårt Sverigenr: 018-4951537

Vår hemsida: <http://kina.e455.se>

Kära vänner, 你们好!

Vi har nu bara en månad kvar på vårt tre år långa äventyr i Kina, och det känns minst sagt konstigt. Det tropiska vädret överraskar oss ständigt med snabba växlingar från solsken till regn och åskstormar. Det enda som är säkert är att det alltid är över 30 grader och väldigt fuktigt. Att undervisa på eftermiddagarna har blivit en riktig utmaning och även studenterna plågas i de varma klassrummen. I värmen och fuktigheten har skolområdet blivit ännu grönare och frodigare. Överallt växer mangoträd och jackfruktträd (se bild) samt andra blommande träd och buskar som till exempel frangipaniträd och jasminbuskar och andra sorter som vi inte kan identifiera. Fjärilarna har vaknat, men det har dessvärre också spindlar och kackerlackor!

I Kina nu är man väldigt orolig för svininfluensan. Några av våra studenter har berättat för oss att de har börjat att springa på kvällarna så att de kan bli starkare och bättre stå emot den. Andra har varnat oss för att resa "nu när svininfluensan är så allvarlig". När vi nyligen reste till Vietnam över en helg så blev vi intervjuade och undersökta av en doktor vid gränsen och våra temperaturer kollades. På den kinesiska sidan stod stora turistgrupper, alla i matchande kepsar förstås, och väntade på att få fylla i ett hälsoformulär. Några av våra Amitykollegor i en annan stad i Guangxi blev nyligen förbjudna att undervisa i två veckor, eftersom de hade haft besök från USA och kanske hade blivit smittade! Gästen hade inte några symptom alls, de bara tog för givet att han bar på influensan! Två gånger per dag så behöve de rapportera in sina temperaturer till skolan. På nyheterna har vi också läst att åtminstone två hotell, i Beijing och Hong Kong, har varit helt i karantän eftersom en gäst kan ha varit smittad. Denna överdrivna försiktighet och rädsla hör säkerligen ihop med Kinas tidigare erfarenhet av SARS, och, gissar jag, en generell okunnighet om hur sjukdomar sprids. (På vår förra skola i Gansu inträffade plötsligt många fall av Hepatit B och jag frågade en kollega om detta och hon svarade, "Ja, du vet, nu när vädret är så dåligt är det lätt att man blir sjuk", okunnigheten är stor.) Detta tillsammans med det faktum att Kina är extremt tätbefolkat har säkerligen gjort att Kina och det kinesiska folket är så rädda för denna

influensa. Vi hoppas att svininfluensan visar sig vara lindrigare än man först befarat och att det kinesiska folket kan andas ut.

I april firade vi påsk i vår lokala kyrka. Det var en trevlig gudstjänst och vi kunde faktiskt förstå en del av det som sades, och följa med i vår kinesisk-engelska bibel. Under påsken hade vi även förmånen att ha besök av våra vänner Tomas och Martina Halvarsson som besökte oss under en vecka och besökte många av våra klasser (de hade t.o.m. med sig en mycket uppskattad stor flaska Påskmust!)

Några veckor efter påsk firade vi min födelsedag. Vi hade planerat att bjuda hem några kollegor på middag men studenterna hade fått reda på att det var min födelsedag och de ordnade ett "övertaskingskalas". Vi mötte flera lärare under dagen som sa "ikväll är det ditt överraskningskalas va?" Så vi väntade i vår lägenhet på att någon skulle hämta oss eller att någon skulle ringa, men ingenting hände. Till slut ringde Tomas till en kollega och frågade hur det var tänkt. "Vi sitter här och väntar på er" fick han till svar! De hade helt enkelt glömt bort att bjuda oss! Så ungefär en halvtimme för sent anlände vi till kalaset och vi blev chockade när vi såg vad de hade ordnat. Runt 200 studenter, våra kollegor och skolans ledare stod i en ring. Massor av ballonger hängde överallt, en jättetårta stod i mitten och det var utsmyckat med vackra blommor. När vi kom dit gav de mig en stor fruktkorg och visade oss var vi skulle sitta och de började hålla tal. Först hälsade två studenter oss välkomna och sen höll några ur skolans ledning tal. Efter det instruerades studenterna att komma upp till mig och ge mig presenter, och hålla personliga tal. Senare så skulle det lekas lekar och Tomas och jag försökte att smälla ballonger mellan våra ryggar. Vi lyckades inte smälla en enda ballong och studenterna tyckte nog det var lite pinsamt för oss så de sa "det gör inget. Det är nog för att ni båda är så smala". Efter flera högljudda och livliga försök att sjunga Happy Birthday avslutades kalaset när det började regna. Även om det var både rörande och roligt, så var jag ganska trött efter att ha varit den utländska apen i centrum av detta galna kalas!

Förra månaden så hade vi förmånen att träffa Tomas syster, Elenor, som kom för ett kort men otroligt roligt besök. Hon besökte många av våra klasser och pratade med många studenter i skolans English Center och vi utforskade vår stad. Vi hann även med en helg i Hanoi, som nu har blivit en av våra favoritstäder i Asien med sin kaotiska trafik, sitt högljudda och livliga

gatuliv, sin utsökta mat, sin annorlunda kultur och sin fantastiska shopping. Kineserna själva värdesätter familjen väldigt högt så när någon av våra familjemedlemmar har kommit på besök är de alltid otroligt glada för vår skull och försöker alltid lära sig så mycket som möjligt om dem och Elenor fick svara på många frågor om den ekonomiska krisen i världen eftersom hon jobbar på bank!

Nyligen hade vi förmånen att närvara på vår kinesiske vän och kollega, Terence, bröllop. Han gifte sig i Guizhouprovinsen, där hans fru kommer från, som ligger norr om Guangxi. Men eftersom vi bor i södra delen av Guangxi blev det en *lång* resa. Terence och hans fru, som kallas för Xiao Yi (Lilla Yi), hade ordnat så att vi skulle åka bil dit. Problemet var bara att vi var 12 personer i två bilar, så det var väldigt trångt. Resan visade sig ta 15 timmar och vi

blev väldigt nervösa i början av resan när chauffören körde 170 km/h på motorvägen! Dessbättre blev vägen snart sämre och han tvingades oftast köra under 50 km/h. På sina håll var vägen så dålig att vi till och med satt fast i leran och tvingades gå ur bilen! Men allt eftersom vägen blev sämre så blev omgivningen allt vackrare. Guangxi och Guizhou är två provinser med stora grupper av etniska minoriteter, och deras traditionella trähus omgivna av risfält och gröna kullar målade upp ett idylliskt och pittoreskt landskap. Slutligen anlände vi trötta till staden Liping i Guizhou där vi hade en mycket trevlig helg med Xiao Yis familj. Vi åt god mat tillsammans och gjorde små trevliga utflykter. Detta gav oss en god chans att prata kinesiska och lära oss om och delta i en kinesisk familjs liv. Under våra tre år i Kina har det ibland varit svårt att verkligen komma in och delta i deras liv, så detta var en unik och lärorik upplevelse.

Kinesiska bröllop har väldigt lite gemensamt med våra västerländska bröllop. Vi har pratat om detta i våra klasser och våra studenter har berättat om många olika bröllopstraditioner och bröllopsseder. Men Kina är stort och traditionerna är många och väldigt olika beroende på var man är i landet och vem det är som gifter sig. Det här är det tredje bröllopet vi har sett i Kina och vi har nu insett att det inte finns någon egentlig bröllopscermoni som motsvarar vår ceremoni i kyrkan. En sak som vi fortfarande inte riktigt förstår är att kinesiska par ofta registrerar sitt bröllop officiellt. Efter detta är paret lagligt gifta och kan flytta in tillsammans. Själva bröllopet däremot kan ske mycket senare. Terence och Xiao Yi hade redan varit gifta i ett år när de hade sin bröllopsfest. Trots detta är det väldigt

viktigt att välja rätt datum när man gifter sig. Ofta är det föräldrarna som bestämmer

bröllopsdatum efter att ha rådfrågat en siare om en lyckosam dag baserat bland annat på parets födelsedagar.

Terrence och Xiao Yis bröllop bestod av en lunch och en middag för över 300 gäster. Däremellan umgicks familjen i brudens hem och vi hann till och med en liten utflykt tillsammans med dem. Till kvällens middag hade Tomas finbyxor, skjorta och slips och jag hade en kinesisk klänning. Vi insåg ganska snart att vi hade klätt oss alldeles för fint! Tomas var ensam med slips och jag var en av tre i klänning! När gästerna kom in i den stora matsalen så tittade många inte ens på det fina brudparet. De gick bara in och satte sig vid ett bord och började äta. Männen erbjöds enligt traditionen en cigarett av brudgummen (*se bild*). En timme senare hade de flesta gästerna avslutat sin middag, lagt resterna i matlådor och gått hem! Vi stannade flera timmar längre tillsammans med familjen och hade en mycket trevlig tid, men vi måste säga att gästernas beteende kändes lite konstigt. Att ha ett stort bröllop där man bjuder in många gäster verkar vara viktigare än att ha många traditionella ceremonier. Vi tror att det är stor skillnad på landsbygden där fler gamla traditioner och seder lever kvar. Terrence och hans fru bad flera gånger om ursäkt för att deras bröllop inte var mer formellt. En av Xiao Yis systrar berättade att det hade varit stor skillnad om en son hade gift sig. Nu var det ju bara ännu den dotter i en familj med fyra döttrar.

Efter denna intressanta helg valde Tomas och jag att ta oss hem på egen hand och övertalade våra vänner att vi skulle klara att själva ta oss hem med taxi, tåg och buss. Resan tog också ungefär 15 timmar med det var betydligt skönare att kunna sova på tåget än att sitta trångt i en bil. Senare under veckan deltog Tomas även i den sista fotbollsmatchen för året då språkstudenterna (Tomas deltog till allas förtjusning i studenternas lag) slutade fyra i årets stora fotbollsturnering.

Vi önskar er alla en trevlig försommar och vi kommer att skriva en gång till innan vi lämnar Kina i slutet av juni. Vår sista månad här kommer säkerligen att vara väldigt hektisk med förberedelser och avslutningar.

再见! (Zaijian! = Hej då!)

Rachel & Tomas

Nanning Teachers College
125, Dushan Drive, Longzhou County
Chongzuo City, Guangxi Province, 532400
China

*Dongfolkets
traditionella torn*